

tanquam e capite suo, e mente divina. Verum enim vero mens summa, vere divina, implicari non potest ipsa rebus, quemadmodum implicatur Krishnas, nisi quasi e gremio adyti sui exierit in mundum et vices mundanae existentiae subierit. Subit autem humanam condicionem sive potius subire videtur mens divina, quum corpus humanum vel quod humano more agitetur, induat. Ideo falsum esse reor interpretem, qui Krishnam, anagogico carminis sensu, summam numinis mentem appellat; mens est originis divinae, sed humanis mentis condicionibus obnoxia. Est ut uno verbo dicam quod sentiam, Krishnas mens divina in homine manifestata; et mentis humanae imaginem potius Krishnam dixisses, si ullus in Indorum placitis esset talis discriminis usus. Scintilla est divinae animae universae quae, corpore humano inclusa, individuae animae speciem prae se fert. Cf. Colebr. de Vêdant. in Transs. Soc. As. Lond. II. 23. Krishnas itaque deus, humana specie indutus, hominibus associatus, atque eorum ut videtur unus, vera est imago mentis, quae eadem in hoc mundo humana videtur et sensuum atque elementorum actione agitur, licet originis sit divinae et in fontem suum, quasi in oceanum gutta, possit recolligi. Animamne dicam (आत्मन्), mentemve (बुद्धि), an denique spiritum rerum animatorem (जीव), nescio, doctrinae quam sequutus sit Jayadêvas philosophicae adhuc ignarus. Id certum est, doctrinam eius prorsus discrepare a Sankhyicis, quorum anima plane orbata sit actione. Originis huius divinae alte insidet in mente memoria, quae dum dormire videtur, mundi pulcritudine, rerum deliciis, sensuum deliratione quasi sopita, interdum expergiscitur; qua expergefacta, vigilat mens, desiderii plena, ut dulcem pristinae conditionis serenitatem recuperet. Discriminare tum incipit mens et perspicere, amorem, qui cordi sit insitus, in res vanas et futes fuisse prodactum; pertaesum est eam rerum sensilium, fallentium, labentium; defigere cupit amorem in re, quae stabilis sit et veram atque aeternam suppetit voluptatem. Defigit, ut carminis utar imagine, Krishnas in corde suo Râdhâm, tanquam rem unam, quae vere possit desideriiis suis satisfacere. Difficilior est quaestio, cuius rei imago sit Râdhâ. Consideremus pri-